

Arrest

**nr. 93 864 van 18 december 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 september 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 17 december 2008 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 18 december 2008 een eerste asielaanvraag in.

1.2. Op 13 mei 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten omdat Griekenland de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag.

1.3. Verzoeker dient op 7 oktober 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 27 februari 2012 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 6 maart 2012 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Bij arrest met nummer 84 644 van 12 juli 2012 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 24 juli 2012 een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Verzoeker dient op 29 augustus 2012 een derde asielaanvraag in.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 5 september 2012 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten [A. M. S]

geboren te [...], op (in) [...]

en van nationaliteit te zijn ; Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 29.08.2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 18.12.2008 een eerste asielaanvraag indiende die op 13.05.2009 werd afgesloten met een beslissing Weigering verblijf (26quater) vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ); overwegende dat de betrokkene op 07.10.2011 een tweede asielaanvraag indiende die op 16.07.2012 werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW); overwegende dat de betrokkene op 29.08.2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de asielmotieven die de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag naar voren bracht en die het CGVS beoordeelde als zijnde 'louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard en ressorteren dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag'; overwegende dat de betrokkene verklaart documenten niet te kunnen voorleggen wegens het verdwijnen van zijn bagage waarbij dient opgemerkt te worden dat er niet kan geoordeeld worden over documenten die er niet zijn; overwegende dat de betrokkene een kopie van een verklaring van zijn sportclub naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat het een Kopie betreft waarvan de bewijswaarde gering is en de authenticiteit niet op een adequate manier kan beoordeeld worden; overwegende dat de betrokkene een kopie van een brief van de politie naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat het een kopie betreft waarvan de bewijs waarde gering is en de authenticiteit niet op een adequate manier kan beoordeeld worden; overwegende dat de betrokkene een verslag van de politie naar voren brengt, zonder tijdsaanduiding, waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene reeds de mogelijkheid had om dit document reeds tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag naar voren te brengen; overwegende dat de betrokkene een document van de sportclub; dd. 29.12.2007(08.10.1386), naar voren bracht waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene reeds de mogelijkheid om dit document tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag naar voren te brengen; overwegende dat de documenten die de betrokkene naar voren brengt voortbouwen op de asielmotieven die de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag naar voren bracht en die door het CGVS beoordeeld werden als gemeenrechtelijk van aard; overwegende dat de betrokkene verklaart dat de taliban zijn huis in brand zouden hebben gestoken waarbij dient opgemerkt te worden dat dit louter en gemakkelijke verklaringen zijn die de betrokkene aan de hand van geen enkel bewijsstuk kan staven; overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase

van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voorde onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene a/ op 13.05.2009 en 09.03.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van partijen om de kosten van het geding ten laste te leggen van de tegenpartij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij verstrekt volgende toelichting:

"A. Algemene principes :

Op grond van de wet van 29 juli 1991 moeten bestuurshandelingen met een individuele draagwijdte, waarvan niet betwist kan worden dat de bestreden beslissing hiervan deel uitmaakt, formeel worden gemotiveerd.

Aan de burger moeten de redenen die hebben geleid tot de bestuurshandeling, uitdrukkelijk worden bekendgemaakt.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de materiële motiveringsplicht inhoudt, legt de overheid op om haar beslissingen te steunen op grond van draagkrachtige elementen.

De bestuurshandeling vermeldt de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen (artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen). Bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dit laatste houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing en zij moet draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

Op grond van het materieel motiveringsbeginsel moet elke administratieve rechtshandeling steunen op juiste en coherente feitelijke gegevens en rechtens aanvaardbare motieven.

Voormeld beginsel kan worden verwoord als dat de feitelijke elementen van de motivering moeten overeenstemmen met de werkelijkheid, de motiveringen elkaar niet mogen tegenspreken en coherent moeten zijn.

Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden.

Zij dient de beslissing te stelen op een correcte en zorgvuldige feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. (MAST, A., Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, 917, p. 49).

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

"Dat het zorgvuldigheidsprincipe impliceert dat de bevoegde overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Dat dit laatste veronderstelt dat de bevoegde overheid haar beslissingen steunt op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat de bevoegde overheid zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. " (RvSt. 27 december 2001 nr. 102.366).

B. Toepassing:

Artikel 51/8, van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 stelt het volgende : [...]

In tegenstelling tot hetgeen verweerder in de bestreden beslissing dd. 5 september 2012 laat uitschijnen, heeft verzoeker n.a.v. zijn derde asielaanvraag dd. 29 augustus 2012 wel degelijk nieuwe elementen aangebracht.

Meer bepaald stelde verzoeker dat hij van een vertrouwenspersoon in Afghanistan vernomen heeft dat zijn leven daar nog steeds in gevaar is en dat hij in de huidige omstandigheden onmogelijk kan terugkeren gezien zijn veiligheid niet gegarandeerd is.

Zoals verzoeker n.a.v. zijn eerste en tweede asielaanvraag reeds had aangehaald, herhaalde hij in het kader van zijn derde asielaanvraag dd. 29 augustus 2012 dat de problemen waarvoor hij Afghanistan in december 2008 had verlaten, nog steeds bestaan.

De asielaanvraag van verzoeker was gebaseerd op het feit dat hij vreest in Afghanistan het slachtoffer te zullen worden van een afrekening van familieleden van de genaamde [T.], die banden hebben met de Taliban, en dat de autoriteiten hem niet voldoende bescherming zullen kunnen of willen geven hiertegen.

De genaamde [T.] was net als verzoeker sportman (bokser) en liep tijdens een bokswedstrijd met verzoeker een zwaar letsel op t.h.v. zijn hals waaraan hij later zou overlijden.

De familieleden van de overleden [T.] beschuldigen verzoeker en houden hem verantwoordelijk voor de dood van [T.].

De familie van [T.] legde klacht neer bij de politie.

Tegelijk heeft de familie van [T.], die banden heeft met de Taliban, gezworen om zich te zullen wreken op verzoeker.

Zo stelde verzoeker dat zijn gezin onlangs is moeten wegvluchten uit hun huis nadat er leden van de Taliban waren langsgelopen op zoek naar verzoeker en er dreigementen hebben geuit.

Verzoeker vernam ook dat zijn huis in brand werd gestoken.

De vrees van verzoeker is wel degelijk gegrond.

Gelet op de uiteenzetting die hij heeft gegeven , staat het vast dat verzoeker in Afghanistan geen normaal leven zal kunnen hebben.

Bij een terugkeer naar zijn herkomstland staat het vast dat verzoeker het slachtoffer zal worden van ernstige moeilijkheden.

Daarnaast heeft verweerder geen, minstens onvoldoende rekening gehouden met de door verzoeker bijgebrachte nieuwe stukken, minstens werden de nieuwe stukken ten onrechte geringschat.

Verzoeker legde de volgende documenten voor :

- * een kopie van een schriftelijke verklaring van zijn sportclub in Kabul (waarin het sportongeval wordt uitgelegd dat had plaatsgevonden tijdens een bokswedstrijd tussen verzoeker en [T.] waarbij deze laatste een blessure opliep in zijn hals en waarvoor hij naar het ziekenhuis moest worden overgebracht met verlamningsverschijnselen,*
- * een kopie van een onderzoeksverslag van de politie van Kabul waaruit blijkt dat de politie een onderzoek had verricht naar de juiste omstandigheden van het incident, en met name om na te gaan of verzoeker geen opzettelijke verwondingen had toegebracht aan [T.] ; en waarin ook de versie van de sportclub was opgenomen die stelt dat het voorval wel degelijk een ongeval is geweest.*
- * een origineel verslag van de politie van Kabul, gebaseerd op een klacht van de familie van [T.] en waaruit zou moeten blijken dat [T.] inmiddels is overleden aan zijn verwondingen ; en dat verzoeker voortvluchtig is en moet worden aangehouden op verdenking van verantwoordelijk te zijn voor de dood van [T.].*
- * een schrijven bevattende een verzoek om informatie aangaande de medische toestand van [T.], uitgaande van de sportclub gericht aan het ziekenhuis waar [T.] werd verzorgd ;*
En het antwoord van het ziekenhuis stellende dat er een forto werd gemaakt van de nek van [T.] ; dat hij werd geopereerd en blijvend invalide zou zijn.

De door verzoeker voorgelegde nieuwe stukken spreken voor zich en bewijzen dat zijn vrees om bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan het slachtoffer te zullen worden van vervolgingen wel degelijk ernstig dient te worden genomen.

Het is duidelijk dat verweerder ten onrechte de door verzoeker bijgebrachte nieuwe stukken geringschat heeft.

De elementen in verzoekers asiëldossier tonen duidelijk aan dat zijn veiligheid wel degelijk in gevaar is in Afghanistan.

Verweerder schendt duidelijk de motiveringsverplichting.

Er kan geen enkele twijfel bestaan over het feit dat verzoeker n.a.v. zijn derde asielaanvraag wel degelijk bijkomende, nieuwe gegevens heeft voorgelegd aangaande zijn vrees voor vervolging.

Ter gelegenheid van zijn derde asielaanvraag dd. 29 augustus 2012 heeft verzoeker aan de DVZ het volgende verklaard : [...]

Deze verklaringen spreken voor zich en laten niet de minste twijfel bestaan.

Ten onrechte heeft verweerder deze nieuwe gegevens niet aan een grondiger onderzoek onderworpen, en dit om de enige reden dat de vorige asielaanvragen van verzoeker reeds waren afgewezen.

Het argument van verweerder dat de schriftelijke verklaring van de sportclub en de brief van de politie van Kabul slechts kopieën zouden zijn met een geringe bewijswaarde ; kan niet weerhouden worden.

Uit het gehoor van verzoeker is gebleken dat verzoeker een gerechtvaardigde uitleg had voor het ontbreken van de originele documenten.

De originele exemplaren van de twee voormelde stukken, staken in verzoekers bagage in het opvangcentrum voor asielzoekers in Arendonk, toen verzoekers koffer (inclusief de volledige inhoud) zonder medeweten en zonder toestemming van verzoeker, werd weggegooid door de begeleiders van het asielcentrum.

Verzoeker legde dienaangaande een schrijven dd. 1 augustus 2012 met uitleg over het voorval, van dhr. [T.B.], werkzaam in het asielcentrum van Arendonk.

In casu had verzoeker aangetoond dat hij in een overmachtssituatie verkeerde.

Verweerder hield ten onrechte geen enkele rekening met dit schrijven noch met de uitleg van verzoeker.

De door verzoeker voorgelegde documenten , waren wel degelijk minstens een begin van bewijs, die in het kader van een grondiger onderzoek terzake, wel degelijk nuttige gegevens m.b.t. zijn problemen hadden kunnen verschaffen.

Door geen ernstig onderzoek te (willen) voeren naar de door verzoeker voorgelegde nieuwe elementen, heeft verweerder de perken van zijn beoordelingsbevoegdheid overschreden.

Bewijslast:

Hoewel in principe de bewijslast in de eerste plaats rust op bij de kandidaat- vluchteling, dient dit genuanceerd te worden :

"In most cases a person fleeing from persecution will have arrived with the barest necessities and very frequently even without personal documents.

Thus, while the burden of proof in principle rests on the applicant, the duty to ascertain and evaluate all the relevant facts is shared between the applicant and the examiner."

Vrij vertaald :

In de meeste gevallen zal een persoon, op de vlucht voor vervolging, aangekomen zijn met enkel het hoogst noodzakelijke en vrij vaak zonder enige persoonlijke documenten.

Bijgevolg, hoewel de bewijslast in beginsel rust bij de asielaanvrager; wordt de plicht om alle relevante feiten te verifiëren en evalueren verdeeld tussen aanvrager en examiner.

(UNHCR, "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", 1979, heruitgegeven, Genève, januari 1992, nr. 196).

Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder alle haar ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of de nieuwe door verzoeker aangehaalde elementen al dan niet verifieerbare informatie bevatten aangaande zijn problemen.

Voordeel van de twijfel:

(2) Benefit of the doubt

203. After the applicant has made a genuine effort to substantiate his story there may still be a lack of evidence for some of his statements. /As explained above (paragraph 196), it is hardly possible for a refugee to "prove" every part of his case and, indeed, if this were a requirement the majority of refugees would not be recognized. It is therefore frequently necessary to give the applicant the benefit of the doubt.

204. The benefit of the doubt should, however, only be given when all available evidence has been obtained and checked and when the examiner is satisfied as to the applicant's general credibility. The applicant's statements must be coherent and plausible, and must not run counter to generally known facts.

(UNHCR, "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", 1979, heruitgegeven, Genève, januari 1992, nr. 196).

Bovendien zal de asielzoeker het voordeel van de twijfel genieten op voorwaarde dat zijn/haar verklaringen geloofwaardig zijn en er geen goede redenen zijn om dit voordeel niet te verlenen.

In casu bestaat er geen ernstige reden om dit voordeel van de twijfel niet te verlenen aan verzoeker.

Verzoeker kan om evidente redenen niet meer terugkeren naar Afghanistan uit vrees om er het slachtoffer van represailles te zullen worden.

Voor verzoeker is het duidelijk dat zijn veiligheid aldaar in gevaar is en dat hij er geen normaal leven zal kunnen leiden.

Er is geen ernstige reden om te twifelen aan de verklaringen van verzoeker.

Verweerder heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had verweerder minstens het dossier van verzoeker dienen over te dragen aan het CGVS, zodat nadien - in het kader van de verdere onderzoeksfase van zijn asielaanvraag door het CGVS, deze laatste een volledig onderzoek had kunnen wijden aan alle gegevens van het dossier en rekening kunnen houden met de opmerkingen en argumenten van verzoeker.

In de huidige stand van het dossier was het dan ook niet mogelijk om de versie van verzoeker te weren zonder een grondig(er) onderzoek te voeren naai' de elementen die hij had aangehaald n.a.v. zijn derde asielaanvraag.

Het relaas van verzoeker vereiste aldus zeker een verdergaand onderzoek door hetzij verweerder, hetzij het CGVS, dat onmogelijk in de procedure van "weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag" kan beoordeeld worden, maar wel in de latere procedure voor het CGVS.

De door verweerder ingeroepen weigeringsmotieven zijn trouwens helemaal niet fundamenteel noch voldoende om een beslissing te nemen cfr. "Bijlage 13 quater".

De aangevochten beslissing dd. 5 september 2012 is foutief en onafdoende gemotiveerd en maakt daarom een schending uit van de motiveringsplicht.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan liet belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.)."

3.1.2.1. Inzake de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – waarvan de draagwijdte correct wordt weergegeven door verzoeker – stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt, voor elk van de nieuw aangebrachte elementen of stukken, telkens concreet toegelicht waarom deze niet worden weerhouden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verder wordt verwezen naar het toepasselijke artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat de gemachtigde van de staatsecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien hij een asielaanvraag, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, niet in aanmerking neemt. Eveneens stelt de bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker binnen zeven dagen het grondgebied dient te verlaten, daar hij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoeker in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.1.2.2. In de mate dat verzoeker betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en aangeeft niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag en luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet verweerder toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag opnieuw verwees naar de problemen als gevolg van een incident in zijn sportclub in zijn herkomstland die hij reeds aanbracht in het kader van zijn vorige asielprocedure en dat hij hiertoe volgende stukken aanbracht:

- kopie van een verklaring van zijn sportclub van 2007;
- kopie van een brief van de “*politie 1ste wijk, stad kaboel*” met betrekking tot het voorval in de sportclub;
- origineel verlag van de “*politie 2de wijk van kaboel*”, opgesteld op basis van de verklaringen van de familie van het slachtoffer;
- schrijven van 29 december 2007 van de betreffende sportclub aan het ziekenhuis met vraag om informatie naar de medische toestand van het slachtoffer.

Hij legde eveneens een schrijven voor van een medewerker van het opvangcentrum te Arendonk, dat verzoekers bagage werd weggegooid. Hij betoogt dat hierin belangrijke documenten zaten die hij wenste voor te leggen. Verder verklaarde hij eveneens dat ondertussen de Taliban zijn huis in brand staken en zijn gezin diende te verhuizen.

Verzoeker voert aan dat deze aangebrachte stukken en elementen wel degelijk nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet uitmaken.

Verzoeker wijst allereerst op zijn verklaringen dat de problemen waarvoor hij Afghanistan zou zijn ontvlucht nog steeds bestaan en dat zijn woning in brand werd gestoken en zijn gezin diende te verhuizen. Hij geeft aan dat zijn vrees aldus wel degelijk gegrond is.

De Raad benadrukt evenwel dat verweerder *in casu* enkel bevoegd was te oordelen over het al dan niet voorhanden zijn van nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Hij is daarentegen niet bevoegd zich uit te spreken over de gegrondheid van de asielaanvraag. Met zijn uiteenzetting waarbij hij in wezen enkel zijn initiële asielrelaas en de verklaringen naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag herneemt, weerlegt hij verder niet de motivering in de bestreden beslissing dat inzake de initiële asielmotieven van verzoeker in het kader van de vorige asielprocedure reeds werd geoordeeld dat deze van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en aldus niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en dat verzoekers verklaringen dat de Taliban zijn huis in brand staken en zijn gezin diende te verhuizen evenmin kon worden weerhouden als nieuw gegeven omdat het louter verklaringen betreft die op geen enkele wijze worden gestaafd.

Verzoeker betoogt verder dat verweerder geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met de door hem voorgebrachte stukken, minstens ze heeft geringschat. Hij betoogt dat deze stukken aantonen dat hij wel degelijk een ernstige vrees heeft ingeval van terugkeer naar zijn herkomstland.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat de door hem voorgelegde stukken niet worden weerhouden om de enkele reden dat de vorige asielaanvragen reeds waren afgewezen. In de bestreden beslissing wordt immers op concrete wijze toegelicht waarom de voorgelegde stukken geen nieuwe gegevens betreffen in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Zo wordt gesteld dat de stukken allen handelen over de asielmotieven zoals deze reeds zijn onderzocht in het kader van de tweede asielaanvraag en waarvan toen werd geoordeeld dat deze van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en aldus niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Tevens wordt er, wat de voorgelegde kopieën betreft, op gewezen dat de bewijswaarde van een kopie gering is en de authenticiteit ervan niet op adequate manier kan worden beoordeeld. Betreffende het originele verslag van de politie en het document van de sportclub, wordt er daarnaast tevens op gewezen dat verzoeker reeds de mogelijkheid had deze stukken tijdens de behandeling van de vorige asielprocedure naar voor te brengen.

Verzoeker geeft aan dat hij heeft uitgelegd dat hij van bepaalde documenten slechts kopieën kon voorleggen omdat zijn koffer door het opvangcentrum te Arendonk werd weggegooid. Hij stelt dat hiermee ten onrechte geen rekening is gehouden. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker in zijn verklaringen ten aanzien van verweerder bij zijn derde asielaanvraag weliswaar aangaf dat er belangrijke documenten zouden zijn weggegooid door het opvangcentrum te Arendonk, doch dat hij hierbij niet specificeerde dat het de originele stukken betroffen van de door hem voorgelegde kopieën. Dit gegeven brengt hij voor het eerst aan voor de Raad. Daarnaast stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met deze verklaring van verzoeker, doch dat werd geoordeeld dat men niet kon oordelen over documenten die niet voorliggen. Deze motivering kan geenszins als kennelijk onredelijk worden beschouwd. De verklaring van de medewerker van het opvangcentrum van Arendonk stelt ook enkel dat verzoekers bagage werd weggegooid en bewijst geenszins wat de inhoud van deze bagage was.

Met zijn uiteenzetting geeft verzoeker verder aan uit te gaan van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (*cfr.* RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

De Raad benadrukt ook nogmaals dat de bevoegdheid van verweerder zich in het raam van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens al dan niet nieuw zijn. Hij is daarentegen niet bevoegd om zich ten gronde uit te spreken over de al dan niet erkenning/toekenning van een beschermingsstatus aan een vreemdeling. Verzoeker kan dan ook niet

dienstig verwijzen naar de regels inzake de verdeling van de bewijslast in het kader van een onderzoek ten gronde van een asielerzoek. Verweerder kon als gevolg hiervan evenmin overgaan tot het verlenen van het voordeel van de twijfel aan verzoeker.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verweerder op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat de in het kader van de derde asielaanvraag aangebrachte elementen en stukken geen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Enige bevoegdheidsoverschrijding blijkt evenmin.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker eveneens geschonden acht – legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het administratief dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 48/4 en 49/3 van de Vreemdelingenwet en van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2004/83/EG).

Hij licht het middel als volgt toe:

“Artikel 48/4, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende :

“§1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico , wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4 valt.

§2. Ernstige schade bestaat uit ;

- a) doodstraf of executie ; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst ; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Artikel 49/3, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende :

“Een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, neemt de vorm aan van een asielaanvraag.

Deze asielaanvraag wordt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.”

Uit de bestreden beslissing dd. 5 september 2012 blijkt niet of verweerder de nieuwe asielaanvraag van verzoeker grondig onderzocht heeft in het kader van artikel 48/4 §2 b van de Vreemdelingenwet om te

weten of aan de asielaanvraag van verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Nochtans had verweerder dit op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet ambtshalve moeten doen.

De motivering die verweerder gegeven heeft, is stereotiep in die zin dat er een onvoldoende persoonlijke motivering wordt gegeven, rekening houdend met de concrete en individuele elementen van voorliggend dossier.

Door zich in de bestreden beslissing in hoofdzaak te beperken tot een verwijzing naar de eerdere asielaanvragen van verzoeker, waarbij het de FOD Binnenlandse Zaken - Directie Asiel en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op resp. 13 mei 2009 en op 16 juli 2012 de eerste resp. tweede asielaanvraag van verzoeker hadden afgewezen, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle elementen die werden aangehaald in verzoekers dossier n.a.v. zijn derde asielaanvraag in overweging heeft genomen.

Volledig ten onrechte heeft verweerder de nieuwe aangehaalde asielmotieven n.a.v. verzoekers derde asielaanvraag helemaal niet grondig getoetst aan de criteria die voorzien zijn in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker verstrekte gegevens waren nochtans wel degelijk voldoende concreet om gewag te kunnen maken van moeilijkheden in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had verweerder een vollediger onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en rekening dienen te houden met de nieuwe elementen die verzoeker heeft aangebracht.

Verweerder heeft ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoeker ondervindt in Afghanistan.

Verzoeker kan dan ook niet meer terugkeren naar Afghanistan alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden."

3.2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker, waar hij verwijst naar artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, uit het oog verliest dat ingeval van een tweede of volgende asielaanvraag de Vreemdelingenwet voorziet in een specifieke wetsbepaling, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling biedt verweerder de mogelijkheid een volgende asielaanvraag niet in aanmerking te nemen indien geen nieuwe gegevens worden aangebracht.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris/minister beperkt zich in het raam van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet dan ook tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens al dan niet nieuw zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij zal hij, zoals gesteld in artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, de asielaanvraag bij voorrang onderzoeken in het kader van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verweerder beschikte bijgevolg niet over de bevoegdheid om, wat de derde asielaanvraag van verzoeker betreft, over te gaan tot een onderzoek naar de mogelijkheid tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet of om de in het kader van de derde asielaanvraag aangehaalde asielmotieven te toetsen aan voormelde wetsbepaling.

Verzoeker kan – gelet op de door de wetgever voorziene specifieke wetsbepalingen van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wanneer het een tweede of volgende asielaanvraag betreft – evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet ambtshalve een toetsing aan artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet had moeten doorvoeren.

De Raad verwijst verder naar de bespreking van het eerste middel waarin wordt vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht in het kader van zijn derde asielaanvraag.

Een schending van de artikelen 48/4 en 49/3 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.2.2.2. In zoverre verzoeker een schending wenst aan te voeren van de “*Europese richtlijn 2004/83*”, kan de Raad enkel vaststellen dat hij in gebreke blijft – daargelaten de vraag naar de directe werking van de bepalingen vervat in een Europese richtlijn – om te duiden welke concrete bepaling hij geschonden acht en op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling dan wel zou schenden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk.

3.2.2.3. Verzoeker voert verder aan dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep zou zijn in de zin dat er een “*onvoldoende persoonlijke motivering*” wordt gegeven en dat niet in alle objectiviteit alle elementen in overweging werden genomen. Hij lijkt aldus opnieuw te verwijzen naar een schending van de motiveringsplicht. De Raad stelt evenwel vast dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de verschillende door verzoeker aangebrachte elementen en stukken en dat telkens voor elk hiervan concreet wordt toegelicht waarom deze niet worden weerhouden als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze motivering kan geenszins als stereotiep of onvoldoende individueel worden beschouwd. Verzoeker kan, nu concreet wordt ingegaan op elk nieuw aangebracht gegeven of element, evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat in hoofdzaak wordt verwezen naar zijn eerdere asielverzoeken. Hij blijft ook in gebreke aan te tonen dat verweerder ten onrechte bepaalde door hem in het kader van zijn derde asielaanvraag aangebrachte gegevens of stukken niet zou hebben betrokken bij (de motivering van) de bestreden beslissing. Verder kan worden verwezen naar de bespreking van de motiveringsplicht in het kader van het eerste middel.

3.2.2.4. Ook wat huidig middel betreft, merkt de Raad verder op dat uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet blijkt.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Hij stelt als volgt:

“[...] Gelet op de door hem bij gebrachte nieuwe stukken alsook uitgewerkte argumenten ter gelegenheid van zijn nieuwe asielaanvraag dd. 29 augustus 2012, kon verweerder niet in redelijkheid komen tot de door hem genomen beslissingen.

De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens zijn onverenigbaar met het door verweerder genomen besluit. [...]”

3.3.2. Verwijzend naar de bespreking van voorgaande middelen, dient te worden gesteld dat verzoeker geen kennelijke wanverhouding aantoonde tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het derde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS